

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 429/2012
30.11.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Власте Јовановић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву Н.М. из Р., поднетом преко пуномоћника З.П., адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда I-20 Уп. 36/11 од 07.09.2012. године, уз учешће противне странке Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 30.11.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним решењем одбачена је тужба тужиоца Н.М. за понављање управно-судског поступка окончаног пресудом Управног суда 20 У 14125/10 (2009) од 17.12.2010. године, којом је одбијена његова тужба поднета против решења Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Већа у Крагујевцу ДК број 116-4/09-217 од 04.12.2009. године, којим је одбијен његов приговор и потврђено решење дисциплинског старешине Полицијске управе Краљево број 116-262/09 од 28.10.2009. године. Наведеним решењем Н.М., полицијском службенику, утврђена је одговорност за тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 7. Закона о полицији и изречена му је дисциплинска мера престанак радног односа, док се за тешке повреде из члана 157. став 1. тач. 6, 15. и 19. Закона о полицији ослобађа од одговорности, услед недостатка доказа.

У захтеву, поднетом на основу члана 49. став 3. Закона о управним споровима, подносилац истиче да су побијаним решењем повређена правила поступка која се односе на обавезу правилног и потпуног утврђивања чињеничног стања од значаја за одлучивање о томе да ли је подносилац починио тешку повреду службене дужности. Указује да у спроведеном дисциплинском и кривичном поступку нису извођени докази, изузев читања исправа државних органа, као и то да су разлози оспореног решења о престанку радног односа подносиоцу и пресуде Управног суда од 17.12.2010. године, којом је окончан поступак чије се понављање тражи, уопштени и оцењени уз повреду начела непосредности и присуства тужиоца. Наводи да је поднео Управном суду тужбу за понављање поступка на основу члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима прилажући као доказ пресуде Управног суда II-2 У.12664/10 (2009) од 09.09.2010. године и 13 У. 14083/10 (2009) од 29.12.2010. године. Предлаже да суд уважи захтев и укине побијано решење.

Противна странка, Дисциплинска комисија Министарства унутрашњих послова Републике Србије у одговору на захтев, који је доставило Републичко јавно правобранилаштво, Одељење Краљево, сматра да је побијано решење правилно и на закону засновано а поднети захтев неоснован, па предлаже да Врховни касациони суд одбије захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Из образложења побијаног решења и списка предмета Управног суда I-20 Уп. 36/11 произлази да је тужилац тражио понављање поступка јер је сазнао за нове чињенице и стекао могућност да употреби нове доказе на основу којих би спор био повољније решен за тужиоца да су те чињенице, односно докази били изнети и употребљени у ранијем поступку, при чему је као нови доказ навео пресуду Управног суда 13-У 14083/10 (2009) од 29.12.2010. године и пресуду Управног суда II-2 У.12664/10 (2009) од 09.09.2010. године. Налазећи да се наведене пресуде не могу сматрати новим доказом и да тужилац није учинио бар вероватним постојање законског основа за понављање управно-судског поступка, Управни суд је побијаним решењем одбацио тужбу.

Оцењујући законитост побијаног решења Врховни касациони суд налази да је то решење донето без повреде правила поступка и уз правилну примену одредби члана 56. став 1. тачка 1. и члана 60. Закона о

управним споровима на утврђено чињенично стање. Ово стога што је тужилац тужбом тражио понављање управно-судског поступка правноснажно окончаног пресудом Управног суда 20 У 14125/10 (2009) од 17.12.2010. године, на основу члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, позивајући се у тужби на пресуду Управног суда 13У 14083/10 (2009) од 29.12.2009. године и пресуду II-2 У.12664/10 (2009) од 09.09.2010. године. Из достављених списа предмета произлази да Управни суд у управном спору који је завршен правноснажном пресудом 20У 14125/10 (2009) од 17.12.2010. године није утврђивао чињенице, већ је одлуку донео на основу чињеничног стања утврђеног у управном поступку, а из пресуде Управног суда 13У 14083/10 (2009) од 29.12.2010. године, на коју се тужилац позива у тужби за понављање и коју је приложио уз тужбу, види се да је та пресуда донета у управном спору по тужби другог лица, Б.М., односно у другом управном спору, као и пресуда II-2 У.12664/10 (2009) од 09.09.2010. године која је донета у управном спору по тужби Н.Б..

Нове чињенице односно могућност да странка употреби нове доказе на основу којих би спор био повољније решен за њу да су те чињенице односно докази били изнети или употребљени у ранијем судском поступку, у смислу члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, могу бити разлог за понављање судског поступка који је завршен правноснажном пресудом или решењем суда само ако су чињенице утврђене, односно ако су докази извођени у управно-судском поступку и на тако утврђеном чињеничном стању заснована судска одлука. Полазећи од наведеног и чињенице да су пресуда Управног суда 13 У 14083/10 (2009) од 29.12.2010. године и пресуда II-2 У 12664/10 (2009) од 09.09.2010. године донете у другом управном спору у коме не постоји идентитет странака и предмета спора, Врховни касациони суд налази да је Управни суд у побијаном решењу правилно закључио да тужилац није учинио бар вероватним постојање законских услова за понављање судског поступка из чл. 56. ст. 1. тач. 1-7 Закона о управним споровима.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, истицане и у тужби, па је нашао да су ти наводи без утицаја на другачију одлуку о законитости побијаног решења, јер се тим наводима не доводи у сумњу правилна оцена Управног суда из побијаног решења о непостојању услова за понављање поступка из члана 56. став 1. тач. 1-7 Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09) одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 30.11.2012. године, Узп 429/2012

Записничар,

Гордана Богдановић, с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић, с.р.